משהו במקום!

השבוע קיבלתי ספר מהסוג של הרומאן הרומנטי. אני מתוודה שאף פעם לא קראתי ספר כזה, אבל לא פעם השמצתי. זה כמובן מגעיל מצידי, אבל מי מושלם היום?

הספר מספר על שחקן קולנוע יפה־תואר ועל מרצה לספרות יפת־תואר, ועל האהבה המשגעת ביניהם ועל הפי־אנד, כמובן. קצת קשה לי לתאר את האווירה של הספר ולכן אביא כאן כמה שורות מתוך אחד הדפים: „הוא נגע בעורה החשוף והיא חשה אותו כלהבה של תשוקה, להבה שבערה עמוק בתוכה. ועמוק בתוכה ניצתה הערגה להיענות לו, לספק אותו, לתת ולא לשמור דבר לעצמה... גופה רטט בעונג הולם וגואה. אצבעותיה חפרו עמוק בגבו".

חברה שלי, שראתה אותי קוראת את הספר, הסתכלה עלי בתימהון מוחלט ואמרה „רק אל תגידי לי שאת הולכת להמליץ למישהו על ספר כזה. הרי לא תעשי צחוק מעצמך".

אז לפני שאנחנו נורא מזלזלים והולכים לקרוא את אדם מיצקביץ, למשל, בואו ניקח לרוגמה אשה אחת.

האשה הזאת נשואה, נגיח 15 שנה. יש לה ילדים ודירה יפה ובעל מוכשר. פעם בשנה הם נוסעים לחו"ל בטיול מאורגן, מארחים חברים ומתארחים אצלם, הולכים לתיאטרון ולקולנוע. ממש זוג למופת.

הכל בסדר אצלם. הבעל כל הזמן עולה בדרגות ומתקדם ומתפתח מבחינה מיקצועית, ובזמן ההתפתחות הזאת אין לו כל־כך זמן לאשתו. חיזורים אחרי 15 שנות נישואין ניראים קצת טיפשיים. לפנק אין לו זמן ומתנות הוא לא קונה לה, כי במילא יש להם חשבון משותף והיא קונה לעצמה מה שהיא רוצה.

כמו שאמרתי כבר, הכל ממש בסדר, אלא שהאשה הקטנה שלנו רוצה קצת התרגשות. היא מתחילה לפזול לצדדים ולחפש איזה מאהב לא משהו רציני, סתם מישהו שיחזיר לה את הברק לעיניים כמו שהיה לה פעם. מישהו שיטלפן לה באמצע היום ויגיד לה דברים שאשה אוהבת לשמוע, שיחזיק לה את היד ויסתכל לה עמוק לתוך העיניים באיזה חצי שעה גנובה בתוך מכונית או בבית־קפה מרוחק ממקום מגוריהם.

אבל מאהב זה לא פשוט. קודם כל, צריך להחליט שזה בסדר. אחר־כך, צריך למצוא אותו ואז מתחילות הצרות האמיתיות של המצאת עשרות שקרים, לבעל, לילדים, לחברות. צריך למצוא סיבות להעדר מהבית בשעות לא צפויות ולהרגיש רגשי־אשמה כלפי כל העולם. ויש כמובן תמיד הפחד שיתפשו אותך וחיי הנישואין הלא־רעים יהרסו וכולם יסבלו וכל העיר תדע.

בקיצור, מאהב זה תיסבוכת רצינית. אז לפני שאתן נכנסות לצרה הצרורה הזאת, על כל תוצאותיה, קחו לכן איזה רומאן רומנטי, תיכנסנה איתו למיטה ותקראנה. שום רומאן אמיתי לא יהיה כל־כך יפה וכל־כך מושלם וכל כך מתקתק כמו הסיפורים האלה, וזה כמובן בלי שום סיכון אישי. נכון שמה שכתוב בספר לא בריוק קורה לכן, אבל זה ממש לא בעיה להעמיד פנים.

★★★

לא זה לא קטע אוטוביאוגראפי. זה סתם רעיון.

חג לפיטריות

מבית הורי אני זוכרת שבט"ר־בשבט היו שמים על השולחן מגש ענקי ועליו כל פירות הארץ וגם כמה מחוץ־לארץ, כל אחד היה מקבל צלחת אישית וסכין, וככה חגגנו את חג־האילנות.

כדי להמשיך במסורת הלכתי לברר כמה עולים פירות מיובשים וכששמעתי את המחירים החלטתי שמסורת נוצרה במיוחד בשביל לשבור אותה.

אבל בלי כלום הרי אי־אפשר. עוד יגידו שיהודי הוא כל מי שנולד לאם יהודיה או שומר בדבקות על חגי ישראל. אז לקחתי בעל אחד, שני ילדים וסוברו ישן, ונסענו ליער בן־שמן לחפש פיטריות ולראות עצים. בדרך נעצרנו בבן־שמן (המושב), כדי לעניין גם את החברים שלנו בחגיגת הט"ר־בשבט המקורית. החברים מאוד שמחו ובאירגון קטן ומבריק מצדי, שלחתי

אותם יחד עם מישפחתי לקטוף פיטריות ביער, ואני נישארתי לישון על הספה מול האח (נשבעת באלוהים. אתם יכולים לשאול את כולם).

הם חזרו אחרי שעה, עם שש שקיות ענקיות של אורניות. עשינו ארוחת־ערב נהדרת בבית של החברים, ונסענו הביתה עם איזה 10 ק"ג אורניות. בדרך שאל בני למה חוגגים את ט"ר־בשבט ומי בדיוק נולד ביום הזה. אמרנו לו שכנסת־ישראל נולדה בט"ר־בשבט. הנייר לא יסבול את המשך השיחה, בעניין זה, אז אמשיך לדבר על פיטריות.

כלומר, אם תסעו בשבוע הבא ליער ותקטפו כמות אדירה כמו שלנו (אי־אפשר להפסיק את זה), תחזרו הביתה ולא תדעו מה לעשות עם כל הכמות. אז ככה, תנקו אותן היטב ממחטי האורן שדבוקים עליהן, רחצו בעדינות, כדי שהפטריה לא תיספוג יותר מדי מים. אחר־כך תטגנו בצל בסיר עם שמן ותוסיפו עליו את הפיטריות החתוכות. מטגנים כ־10 דקות, ואחר כך מחלקים את זה להרבה קופסאות קטנות ומקפיאים. כל פעם שמתחשק לאכול משהו טבעי, טעים ושלא עולה כסף, מפשירים קופסה אחת, שמים אותה במחבת, ומוסיפים לה ביצה או חתיכות תפוחי־אדמה. יופי של ארוחה ויופי של ט"ר־בשבט.

לא לחובבי השבע

מה שאני רוצה מכם השבוע, זה פשוט קצת סימפטיה, כי בעניין הזה שאני הולכת לכתוב עליו עכשיו, ממש לא מבינים אותי בבית.

כבר בטח הספקתם להכיר אותי במשך הזמן. בן־אדם רגיל. נשואה, שני ילדים, עובדת, משחקת את תפקיד עקרת־הבית. לא משקרת, לא גונבת: בסך־הכל בן־אדם די חיובי. אלא מה? לא משתגעת על טבע.

עכשיו אתם בטח מעלים חיוך על הפנים ואומרים „או מה? כולם מוכרחים לאהוב טבע?" כן, רבותי! בארץ־ישראל, אם אתה לא מרגיש צורך לנסוע כל שבת לאיזה מקום נידח ומשם ללכת ברגל שלוש שעות, אתה חצי בן־אדם. אם אתה לא יודע להבחין בין קורטס מכחיל ובין סירה קוצנית (שני סוגי קוצים) אתה פרימיטיב. אם אתה לא אומר לפחות פעם בשבוע, בגאווה גדולה, כמובן, „היום הלכתי ברגל מרמת־אביב עד יפו" — אתה סמרטוט.

מהסיבה הזאת התחילו סיבלותי עוד כשהייתי בקן־דרום של התנועה המאוחדת בירושלים. דווקא היה נחמד. שרנו ושיחקנו וסיפרנו ספורים והרגשנו חלוצים ושייכים. אלא שפעמיים בשנה החליט שמוכרחים לצאת למסע. וכמה שהמסע היה יותר קשה ככה הוא היה יותר חשוב.

עד עכשיו, כשאני נזכרת איך טיפסנו על הרים טיפשיים ואיך הלכנו 30 ק"מ ביום, אני נתקפת חלחלה. הרגליים היו מתמלאות לי יבלות אחרי שעה של הליכה, אבל המשכתי ללכת כמו רובוט צולע, כי הכניסו לי לראש שזו בושה איומה לא לאהוב ללכת בשבילי הארץ, ואני, שבדרך־כלל הייתי מאוהבת באיזה מדריך (שכמובן לא ידע על זה בכלל), לא יכולתי להרשות לעצמי לעשות בושות.

יותר מאוחר בטירונות, שיחק לי מזלי ומייד בהתחלה קיבלתי התקפת פנריציט, וכשכולם הלכו שעות ברגל, סוחבים משאות ומזיעים, אני שכבתי לי במיטה לבנה של בית־חולים צבאי. תמיד אמרתי שאני בן־אדם עם מזל.

ואז, יום אחד תפס אותי הבישׂ־מזל והביא לי בעל קיבוצניק. ולא סתם קיבוצניק, אלא אחד כזה שמכיר כל אבן וכל שביל וכל נקיק בארץ ואין לו שום בעיה להבחין מרחוק בירגזי הארץ הקדושה (שהוא מן ציפור שבסך־הכל יודעת לעוף לא רע), ושכל פעם שאני שמה מעט ליפסטיק על השפתיים, שואל אותי בתימהון „למה את שמה ציבעי מילחמה כשהאינדיאנים כבר מזמן גמרו להילחם?"

ועכשיו, אני רוצה לשאול אתכם. אם אלוהים היה רוצה שנלך תמיד ברגל — הוא היה ממציא מכוניות? אם היה רוצה שנטפס על שבילים קוצניים — האם היה ממציא את האספלט? אם היה רוצה שנכיר כל ציפור וכל עץ, האם היה ממציא מגרירים למיניהם שאפשר לקרוא בהם בלילה במיטה חמה? ואם אלוהים היה רוצה שהפרחים יגדלו רק בטבע, האם היה ממציא את הארניות?

ואל תחשבו, חלילה, שיש לי משהו דווקא נגד הנוף של ארץ־ישראל. פעם שיכנעו אותי לנסוע לאיזה כפר קטן בשוויץ בשביל לנוח בטבע. יומיים סבלתי את העינוי הפסטוראלי הזה וביום השלישי התחלתי להשמיע קולות מו... מו... כמו הפרות שרעו שם. בשביל להציל אותי העבירו אותי מייד לבתי־הקפה של רומא ומשם בחזרה לתל־אביב.

בחייכם, תחשבו על זה. אתם יודעים כמה דברים מועילים וחשובים אפשר לעשות בשש שעות במקום לטפס על איזה צוק בשביל לרדת ממנו? אם אתם חושבים כמוני, ואם במיקרה אתם פוגשים בדרך את בעלי, תגידו לו שירד ממני עם העניין הזה של הטבע. כבר עליתי בגללו שלוש פעמים למצדה, וכבר יש לי ברגליים שרירים כמו לאלעזר בן־יאיר. לא נראה לכם מספיק הקרבה בשביל בעל אחד?